

Gytis Matuliūškis

Tamsu

Gailėjau aklo katinėlio,
Jaučiaus lyg po
„Kliudžiau“.
Šėriau, kuom turėjau,
Kol pats neapakau.

Kas išlupo akį?
Ir man, ir jam – abiems...
Kartu su katinėliu
Badavom po klevais.

Pasakoje

Pilyje pas princeses
Aplankys kormoranai.
Širdyje neatvėsęs
Žaisiu piratus
Ir pavargęs nuo freskų
Budelius siųsiu velniop.

Užmigęs prabusiū
Sapnų karalystėj,
Melsiuos, kad virsčiau
Piteriu Tvistu,
Ir išskrisiu tenai,
Kur gimiau.

Bananai ir kekės
Vynuogių verkia –
Karalių pilvai
Pasisotinę žvengia.
Su dulkėm nukritę
Mano jausmai negyvens.

Taip atėjo išėjo
Sargybinių šutvė,
Pažadino, spyrė
Gyvuliui šiukšlei...
Ir prabudęs prie gročių
Keliausiu į šviesų myriop.

Paryžiuje

Ašaros išpūdė akis –
Visi elgetos akli
Ir nebemato maro,
Tik jaučia tuštumą,
Bet tik skrandy,
Nes širdį jos turi.

O buržujus gaili
Visų aklų elgetų,
Nes jis mato marą
Ir nejaučia tuštumos,
Bet tik skrandy,
Nes širdies jis neturi.

***

Toj žemėj, kur kadais
močiutė karves melžė
o senis pagiriojosi žolėj,

Gulėjau kurmių kupstuos
ir meldžiaus
įskiepytam širdy dievuliui.

Prašiau ramybės karvėms,
seniui ir senelei
ir dar kad šieno nesulytų...

Dangun nukreipęs dūdą
puškavau,
man įkandin bidzeno
kriaušėj murmantys
vikšrai.

Gėrėjaus traktoriais
tolumoje
ir mailiais,
kai sėdėdavau ant liepto.

Dabar kalu kryžmai lentas
apleistoje ganykloj,
kur žinojau kažkada, ką
reiškia laimė...

Vaišės

Į mano pintinę pridėjo
Daugybę žodžių
Apie grožį.
Aš juos po vieną
Pakabinau ant virvės,
Kad išdžiūtų.

Vakare saulė juos gražino
Sakinio pavidalu,
Pakuždėjo -
Aš negalėjau patikėti,
Jog pabaisos veidas
Lygus pabaisos širdžiai.

Nebeliko nieko kito,
Tik maištauti
Pačia šlykščiausia forma –
Krokodilo ašarom:
„Gailėkit manęs,
Gailėkit manęs...“